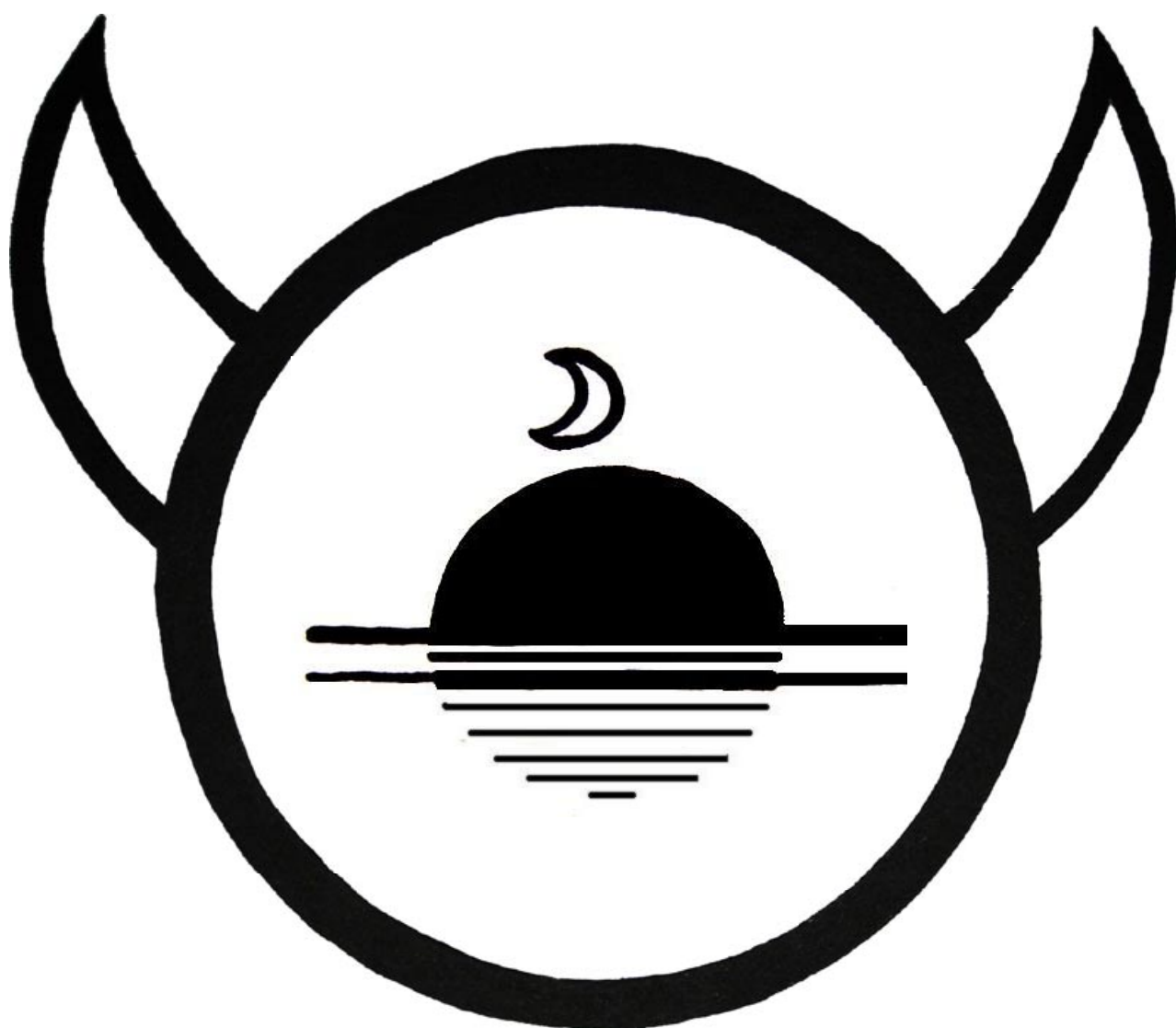


TOTEM

dobrušských skautů



PROSINEC 2008

ÚVODNÍ SLOVO

Prosinec je v indiánském kalendáři, ze kterého používáme obrázky na úvodní stránce, měsícem dlouhých nocí. Pro většinu z nás je však spojen s blížícími se svátky vánočními a samotnými Vánocemi. Prosincové číslo Totemu, které jste právě otevřeli je také vánočně laděné. Doufám, že vám přinese příjemné odpočinku od vánočních příprav (bohužel v poslední době spíš předvánoční mánie) a také zajímavé počtení ze života našeho skautského střediska.

Hned na příští stránce naleznete vánoční povídku Stéblo slámy, kterou, pokud se vám bude líbit, si můžete přečíst třeba na Štědrý den.

Ze střediskového dění pro vás máme zápis z ovárkové schůzky

radu, která je plná zajímavých informací o plánovaných akcích a činnostech střediska, jakož i fotek z pojídaní ovárku. Další z proběhlých akcí jsou Cestovatelské večery, které letos byly opravdu kvalitní. Kdo jste tam nebyli, rozhodně máte čeho litoval a aspoň si přečtěte, o co jste přišli.

Vedoucí oddílů se polepšili a tentokrát skoro všechny oddíly přispěly svým zápisem ze svých schůzek a výprav. Počtěte si, co dělají naši malí i ti větší skauti, jak tráví schůzky a co pěkného spolu zažívají.

Ryze vánoční je také vyrábění vánočních ozdob a tip na výlet, který vás zavede ke dvěma betlémům v okolí. Betlémy jsou součástí Vánoc, připomínají je-

jich podstatu a navštívit nějaký betlém je určitě příhodný výlet pro dobu vánoční.

Ani v tomto čísle nechybí rozhovor s osobností skautingu. Prozradím vám, že jde v současnosti o jednoho z nejpracovitějších lidí ve středisku. Je jen málo akcí, na kterých byste ho nepotkali.

Na závěr pro vás tradičně Pavlač opsala zápisy z kronik, tentokrát jde o vánoční schůzky.

Nebudu vás už déle zdržovat, jen mi dovolu popřát vám nejen za sebe, ale jménem celé redakční rady Totemu krásné svátky vánoční.

Štaflíčka

OBSAH TOTEMU

- | | |
|------------------------|------------------------|
| 2 - ÚVODNÍ SLOVO | 16 - ROZHOVOR S... |
| OBSAH TOTEMU | 18 - ZE STARÝCH KRONIK |
| 3 - TÉMA ČÍSLA | 20 - VÝZVA |
| - VÁNOČNÍ POVÍDKA | - UZÁVĚRKA |
| 4 - STŘEDISKOVÉ DĚNÍ | - PŘÍŠTÍ ČÍSLO |
| - OVÁRKOVÁ SCHŮZORADA | - TIRÁŽ |
| - CESTOVATELSKÉ VEČERY | 21 - CITÁT |
| - SVĚTLUŠKY | |
| - VLČATA | |
| - SLUNEČNICE | |
| - MOHYKÁNI | |
| - R&R KMEN | |
| 11 - POZVÁNKY | |
| - SKAUTSKÝ MIKULÁŠ | |
| - BETLÉMSKÉ SVĚTLO | |
| 13 - VYRÁBĚNÍ | |
| 14 - TIP NA VÝLET | |



TÉMA ČÍSLA

VÁNOČNÍ POVÍDKA

Stéblo slámy

(Bruno Ferrero)

Pastýři se vraceli z Betléma, kde se poklonili Ježíškovi narozenému v chlévě. Nesli mu náruče darů a teď se vraceli s prázdnýma rukama.

Kromě jednoho z nich, mladického pastýře, téměř ještě chlapce. Ten si z betlémského chléva přece jen něco odnesl. Celou cestu tu věc pevně svíral v dlani. Ostatní by si toho ani nevšimli, kdyby se kdosi nezeptal: „Co to máš v ruce?“

„Stéblo slámy,“ odpověděl mladík. „Vzal jsem si ho z jesliček, ve kterých leželo to dítě.“ „Stéblo slámy,“ ušklíbali se ostatní. „Takové smetí! Zahod' to!“ Mladý pastýř rozhodně zavrtěl hlavou. „Kdepak,“ namítl, „já si ho schovám. Pro mě je to zname-

ní, připomíná mi malého Ježíška. Pokaždé, když ho vezmu do ruky, vzpomenu si na něj i na to, co o něm řekli andělé.“

Druhý den si pastýři mladíka znovu začali dobírat: „Co jsi udělal s tím stéblem?“ Mladík jim ho ukázal. „Pořád ho nosím u sebe.“ „Zahod' to, k ničemu ti není.“ „Ne. Má velkou cenu. Ležel na ní Boží Syn.“ „A co má být? Důležitý je přece Boží Syn, a ne kus slámy.“

„Mýlíte se. Velkou cenu má i ta sláma. Na čem jiném by ležel, když je tak chudý? Boží Syn potřeboval trochu slámy. To mě poučilo, že Bůh potřebuje i obyčejné lidi a věci. Potřebuje nás, kteří nemáme velkou cenu, kteří toho moc nevíme.“ Stéblo jako by mělo pro toho pastýře čím dál větší význam. Na pastvě ho často držel v ruce, vzpomínal na slova andělů a byl šťastný, že má Bůh tolik rád lidi, že se stal stejně malým jako oni.

Pak mu však jeden z jeho druhů vytrhl stéblo z ruky a rozhořčeně vykřikl: „Dej už s tím zatraceným stéblem pokoj! Bolí nás z těch hloupostí hlava!“ Stéblo vztekle zmačkal a zahodil.

Mladík klidně vstal, zvedl stéblo ze země a opatrně narovnal. „Vidíš, zůstalo stejné jako předtím. Pořád je to stéblo slámy. Ani tvůj vztek s ním nic nezmo- hl. Jistě, zničit stéblo slámy je snadné.

Ale přemýšlel jsi už někdy o tom, proč nám Bůh seslal malé dítě, když potřebujeme silného zachránce a vojevůdce? Jednou vyroste, bude z něho muž a nic ho neporazí. I přes lidskou zlobu zůstane tím, čím je - Spasitelem, kterého nám seslal Bůh.“ Mladý pastýř se usmál a se zářícím pohledem pokračoval: „Boží láska se totiž nedá zničit a zahodit. I když se zdá křehká a slabá jako stéblo slámy.“

Z knihy „Vánoční příběhy pro potěchu duše“



STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

ZPRÁVA Z OVÁRKOVÉ SCHŮZORADY 2008

aneb jak se plánuje skautský rok a kdy bude skautský Mikuláš

Září a říjen jsou hlavní měsíce, kdy rodiče rozhodují o volnočasovém nasměrování svých – hlavně nejmenších – dětí. Stává se proto tradicí, že právě na počátku školního – a pro skauty Skautského – roku vyvíjí dobrošské středisko největší činnost ve vztahu k veřejnosti – rozuměno Osvíceným rodičům. I všichni činovníci – nejen mladší a starší vedoucí, ale i aktivní Oldskauti a bafuňáři z Klubu přátel Junáka mají plno práce, aby tento proces (nazývaný ošklivým slovem NÁBOR), hladce zvládli.

Je proto velice užitečné ihned po odeznění těch prvních měsíců školního/skautského roku se společně sejít, informovat se, jak se daří, co je potřeba systémově předplánovat na příští kalendářní (tedy finanční) rok. A co může být lepšího, než spojit příjemné s užitečným? Proč nenabídnout ten informačně-plánovací servis demokraticky všem starším členům? Proč nepozvat i všechny rodiče dětí? Proč nepozvat i všechny příslušné funkcionáře z Města, Kraje, Krajské rady Junáka? – Jen ať mají všichni možnost správně posoudit, co děláme, jak to děláme, proč to děláme. A vůbec – že se vyplatí naše děti v dobrošském Junáku podporovat, jakkoliv kdo může...

A protože spouště věrných lidí naskočí kopřivka, už jen když slyší slovo Schůze, využívá dobrošské středisko nabídky naturálních sponzorů, aby tato akce byla přitažlivější. Ten dá to a ten zas ono. Jeden výborné preclíky,

housky či chleba, druhý limonádu, třetí třeba kus masa...

A tak jsme na 8. listopadu 2008 svolali rozšířenou střediskovou radu pro všechny starší a dospělé, pod názvem Skautský ovárek, spojený s promítáním z Expedice Holandsko 08. (Původně jsme – ještě na roverské schůzi v holandském Ter Aaru o prázdninách naplánovali tuto akci již na 1.11., ale to byl kiks, protože prvního byl Dušičkový víkend. Takže se omlouváme každému, koho zmátlo přesunutí o týden).



Přestože bylo v sobotu nehezké a deštivé počasí, celkem dorazilo přes osmdesát starších členů (= nedětí), rodičů a přátel, což je dvakrát více než loni. A je více než potěšující, že pozvání přijaly jako hosté i další důležité osoby. Střediskové schůze se tak účastnil reprezentant Královéhradeckého kraje, jemuž vděčíme za významnou finanční pomoc při rekonstrukci kluboven čp.512, a také reprezentant Aliance dětí a mládeže, která by na úrovni kraje měla či mohla být partnerem Krajského úřadu při prosazování zájmů hlavních dětských organizací (a Junák je v kraji se svými 3.300 členy hned po dobrovolných hasičích největší). Za junácké reprezentanty jsme pak přivítali předsedu Krajské rady Junáka i s krajským hospodářem.

Nejen členové tak byli seznámeni s tím, že zájem nejmenších a malých dětí o dobrošský skauting nepolevil. Naopak. Podle dosud neukončeného sběru dat to vypadá, že starších členů zůstává zhruba stejně, ale mladších dětí přibude, takže celkový stav přes dvě stě registrovaných členů by mohl mírně vzrůst. Dokonce už nám proto ani nebude letos stačit na Mikulášskou nadílku naše největší klubovna, ale musíme si na pátek 5.12. půjčit školní tělocvičnu. (Původně jsme přitom plánovali, že právě kvůli nedostatku prostoru od sebe oddělíme ryzí skautskou nadílku (pátek) od ostatních (včetně rodičů s mladšími sourozenci, bratranci apod. (na sobotu)). Nakonec ale pak jsme odhlasovali, že to není užitečné – jen ať se příbuzní pidilidi (rozuměj maličtí sourozenci i s matkami) naučí chodit mezi skauty. Nehledě na to, že v sobotu odpoledne bude opět v Opočně na náměstí ona mikulášská megashow, kterou si spousta dobroštáků nenechá ujít. Takže nakonec se všichni sejdeme v krojích s přezůvkami v pátek 5.12. v 16:30 ve staré tělocvičně horní základní školy, a spríznění příbuzní pidilidi či zájemci o skauting mohou přijít také – řekněme na 17. hodinu. (Pokud se náhodou někdo nevejde, je nám líto. Ale skauti a jejich příbuzní mají přednost...)

A když už jsme na ovárku toho Mikuláše tak pěkně naplánovali, proč nevyužít tvůrčího talentu starších členů, oldskautů a přátel? Vždyť co může být v dnešní materiálně přesycené době vhodnější mikulášský dárek pro skautské tryskomyši, než malovaná brambora či kousek uhlí od čerta? Samozřejmě že ozdobený oříšek či velké lízo

od anděla také nebude chybět... A každý skaut – hlavně ti, co předvedou pro ostatní nějakou scénku či podobnou skautskou zábavu, si něco určitě zaslouží. (Ale stejně jsme přesvědčeni, že – nežli nějaká mandarinka či banán - pro naše skautské prcky je důležitější, jestli má anděl pravá křídla s bílým peřím či čert pravý chlupatý ocas. A to naši skautští nebešťané mají!)

Samozřejmě nejen mikulášská – ale i další činnost byla na ovákové schůzi konkrétněji rozplánována: Všichni rodiče malých skautíků by měli počítat s tím, že před Vánoci je ideální doba na

vánoční přespání v klubovnách (nejlépe pod vánočním stromčkem se skautským betlémem), že hned po Vánocích je čas udělat něco užitečného pro lidi v tísni – a tříkrálová sbírka je k tomu příležitostí. Že v březnu budou v našich klubovnách celookresní rádcovské kursy. Že Májové oslavy chceme příští rok udělat trochu jinak – například tak, že májku bychom postavili v parku před čarodějnickým ohněm a naopak hry přesunuli na 1. máje na náměstí. (I když tady se budeme muset domlouvat s městskou radou více než v minulých letech, a tak hodně záleží i na ní). Že v květnu budeme asi pořádat

v blízkém okolí Dobrušky okresní Svojsíkovy závody. Že už jsou naplánovány i termíny všech táborů – včetně Výročního Vegáče u příležitosti 20 let Záhoří pro R+R, Oldskauty a všechny další. Že chceme dodělat novou fasádu na klubovnách čp.512, když už máme tak pěkně vyměněna okna a střechu atd atd. Ale o tom v časopise zas až někdy příště....

Za střediskovou radu Junáka Dobruška

Ing. Petr Poláček, vedoucí střediska

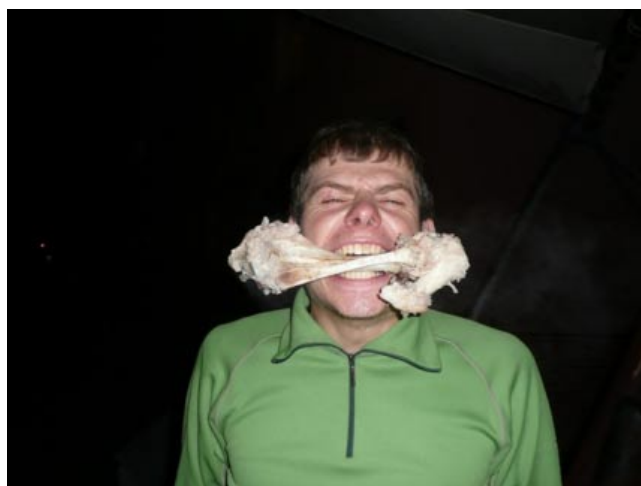


Ač hnusné počasí - přišlo přes osmdesát starších členů, rodičů a příznivců.



I řada ex-skautů přišla za kamarády.

Jak k jídlu...



...tak k dílu!



Rodičům chutná vařené - tučné i libové.



Bramboro, bramboro - kterápak jste nejkrásnější?

CESTOVATELSKÉ VEČERY

Aneb jak to vypadalo na druhém oficiálním ročníku cestovatelského festivalu konaného ve dnech 14. a 15. listopadu ve skautské klubovně Junáka Dobruška.

Venkovní počasí se podařilo na dva večery dohodnout skvěle. Mrazivo, déšť a vůbec tak nějak nevlídně prálo naší akci Cestovatelské večery, která se koná opět skoro po roce. Letošní ročník byl zvláště bohatý – kdo měl chuť se podívat na pořádnou divočinu, přišel zřejmě na promítání Bény o putování po opuštěných pohořích Černé hory nebo Lenči a Tomáše o návštěvě a čundru v Albánii a Makedonii. Kdo chtěl shlédnout něco „vzdálenějšího“, ten dorazil na „transatlantické“ příspěvky od Štaflíka a Ondry o národních parcích západního pobřeží USA nebo Janině vyprávění o nejen studijním pobytu v exotickém Mexiku. Kdo chtěl naopak vidět trochu bližší kraje, určitě nepohrdl Doktorovými fotkami z dovolené v Alpách, na kterých nám všem ukázal, že tyto hory nejsou jenom strmé a nebezpečné stěny, ale i výborným místem pro relaxační dovolenou. Poměrně velkým lákadlem pak byla bezesporu velice dobře udělaná projekce od Vaška, který na-

vštívil společně s českými vědci Antarktidu – kvalitní fotografie udivovaly návštěvníky od první chvíle. Na konci svého promítání pak nechal Vašek kolovat sálem různá překvapení, o kterých se tady raději nebudu dále zmiňovat (pro jeho bezpečnost). Letos se nám podařilo s Bénou sehnat i dva „externisty“, tedy neskauty, kteří nám přišli něco povyprávět o jejich zážitcích. Prvním z nich byla již zmiňovaná Jana, bývalá spolužačka Bény a známá tvář z Malého Velkého plesu, druhým byl pak náš dlouholetý slovenský kamarád, místní farář, Peter, který promítl fotografie z krásného, ne však úspěšného, výstupu na nejvyšší horu Evropy (pokud opomineme kavkazský Elbrus) Mont Blanc. Protože se během tohoto promítání mohlo publikum velice často potřhat smíchy, udělili jsme Peterovi neoficiálně cenu za nejlepší komentář a zřejmě bychom ji mohli i na příští rok oficiálně vyhlásit. Posledním, koho bych rád zmínil a o to více mu patří díky, je Kim, který opět předvedl, že se přes rok nenudí, a v rámci volného času po hlavním promítání po oba dny ukázal přítomným fotky například z jachtařského pobytu v Chorvatsku, jehož součástí byly i kapitánské zkoušky v chorvatštině, či z

cyklistické dovolené s návštěvou projíždějícího pelotonu Tour de France. Zajímavý byl i krátký příspěvek s hořícím autobusem.

Návštěvnost druhému ročníku neuvěřitelně přála – oproti loňskému promítání, na kterém nás bylo asi 10 (ať nežeru), se přišlo na některé série letošních snímků podívat až 50 lidí, klubovna doslova praskala ve švech. A to je vlastně to nejlepší poděkování organizátorům a přednášejícím. Osobně mě však trochu zamrzelo, že na velice podařené bonusové snímky (i když se promítali v pokročilou hodinu) od Kima zůstali jenom největší nadšenci v počtu prstů na rukách.

Speciální poděkování patří vedoucímu střediska Petrovi za zapůjčení projektoru a souhlasem uskutečnění této ne zcela skautské akce ve velké klubovně.

Jménem svým a Bénovým díky vám všem, těšíme se na příští rok, který snad bude na promítané materiály alespoň stejně kvalitní! Hodně štěstí na cestách i v životě



ODDÍL SVĚTLUŠEK

Začnu pěkně od začátku :-)
Letos se světlušek sešlo opravdu hodně, takže jsme musely vytvořit dvě družinky. Jedna se schází v pondělí a druhá v pátek. Každá družinka má svůj vlastní program, ale snažíme se scházet na oddílové schůzky nebo výpravy.

Světlušky letos bojují o přízeň pohádkových postav. Nachází se v pohádkové říši a postupně ji za celý rok snad úspěšně projdou.

Jak už jsem zmínila, tento rok se sešlo holek opravdu dost a většina z nich je u světlušek nových. Máme plno malých „špuntíků“ od Meďátek, ale také mezi nás přišly i starší, a proto jsou náplně našich schůzek jasné. :-) Učíme je uzlovat, aby byly dobře připravené na naši tradiční soutěž „Mistryně uzlování“, postupně se učí „být světluškou“ a zjišťují, jaké to je stát se členem našeho oddílu. Musím ale přiznat, že spíše budujeme hrami, do kterých jsou naše holky zapálené mnohem více, než do jakéhokoliv učení a poučování.

Nové světlušky jsme naučily hrát Mafiány, kteří jsou asi nesmrtelní, tato hra je nejspíš nikdy neomrzí. Také často chodíme ven, holky jsou nadšené, když mohou cokoliv hledat. :-) A vlastně jediné, co jsme ještě neprověřili, je jejich zručnost při míčových hrách. (Na to se ale rozhodně chystáme na jaře).

Také bych se ráda zmínila o naší poslední výpravě. Vydalý jsme se autobusem na Nový Hrádek a odtud šly po zelených fáborkách až na Rzy. Cestou holky splnily nějaké úkoly, které jim zadal Shrek (nacházely jsme se tedy ve Shrekově říši), ale zima byla tak krutá, že jsme plno úkolů nechaly až na teplou chaloupku. :-) Tam jsme došly kolem oběda, paní domu (Šárky maminka) nám udělala teplý čaj, dostaly jsme sušenky a šly jsme ven na překvapení. Před baráčkem mají totiž velký výběh a v něm krásné koně. Holky byly nadšené a ještě více jásaly, když se dozvěděly, že se na nich mohou svést. Všechny byly odvážné a svou jízdu zvládly

s přehledem, jakoby na koni seděly posté. Než jsme se všechny svezly, pěkně jsme venku vymrzly, takže jsme velmi ocenily připravený teplý oběd. :-) Holky pak dostaly za úkol namalovat nějaký obrázek a musím přiznat, že my vedoucí jsme jejich výtvorům záviděly - jen těžko bychom se jim vyrovnaly...

Naši výpravu zpestřila také pohádka o Shrekovi, na kterou se holky mohly podívat a hra cinkaná, do které se úplně zamilovaly a myslím, že se jí v příštím roce jen těžko zbavíme!

Ve čtyři hodiny jsme úspěšně stihly autobus a před pátou dorazily domů - snad jsme rodiče nevyděsily tím, jak jsme byly zmrzlé. :-) Výprava se ale rozhodně povedla a těšíme se na další!

Na příští schůzce se budeme snažit připravit nějakou scénku na Mikulášskou, abychom Mikuláše s jeho družinou nezklamaly a už se budeme chystat na Vánoce, které se nezapomenutelně blíží. :-)

Kafka



ODDÍL VLČAT

Tento měsíc jsme měli s vlčatma měsíc učení a vzdělávání. Vlčata dostali dopis od pana BŽ, ve kterém stálo, že pan BŽ je už velmi starý a chce jim přenechat alespoň zlomek zkušeností a znalostí, které se během svých dob, kdy ještě hledal poklady po celém světě, naučil a získal. Zadal smečce seznámit se s rostlinami a stromy. A tak jsme vlčata vzali do lesa a poznávali stromy a následující schůzku se učili květiny,

protože květiny na podzim skoro žádné nekvetou, tak jsme seděli v klubovně, venku bylo stejně sychravo, seznamovali jsme je s květinami, co kde roste, proč se jaká květina jmenuje tak či onak a podobně.

Na další schůzce jsme si zahráli loď, protože venku bylo škaredé počasí, vlčata to po chvíli přestalo bavit, zkusíme to na konci roku (až vyrostou), snad to

bude lepší. V následujícím měsíci máme v plánu jít na sníh, pokud ještě vydrží, což pochybuji. Budeme doufat, že napadne nový. Jinak máme v plánu připravit..., ale to je tajemství. To je stručně o tomto měsíci a následujícím vše.



ODDÍL SKAUTEK

V posledním měsíci před Vánocemi jsme si naposledy užily celkem teplého, i když deštivého, počasí, a proto jsme holkám vymýšlely co nejvíce her na ven, aby přes zimu nelitovaly toho, že na podzim sedíme na zadku v klubovně a v zimě je posíláme do mrazu. Teď už bude však jen na naší (ne)šikovnosti, jak si budeme topit v kamnech, protože i když rozděláme oheň, tak tady jsou další věci, na které si prostě normální člověk nevzpomene (např. otevřít komín). Potom se divíme, proč se dusíme v kouři, nebo ho na druhou stranu zapomeneme zavřít a potom je nám zas divné, proč nám je pořád zima... nechci a ani si nepřipustím, že by to bylo tím, že jsme holky. I když... no ne, nepřipustím!!

Co se týče našich družinovek, pokoušely jsme se nacvičit co nejlépe a nejrychleji všech 6 základních uzlů, neboť na konci listopadu proběhla výprava spojená s Mistryní uzlování. Podle souhlasů od holek jsme se těšily, že tým našich „uzlovaček“ bude v plném počtu. O to větší bylo naše udivení, když nám na výpravu dorazily 4 holky (z toho 2 přišly o další 2 hodiny později). Nedalo se nic dělat, a tak toto každoroční zápasení o nejrychlejší šampionku začalo ve čtyřech. Po „dlouhém“ sčítání časů bylo rozhodnuto o vítězce. Byla jí Maruška, která ještě před začátkem prohlásila, že by cenu v podobě putovní sošky nechtěla vyhrát, :-)) tak měla smůlu a rok se jí bude pyšnit v pokojíčku. Ještě ten večer nás pražští skautíci

(ubytovaní ve velké klubovně) pozvali na promítání na animovanou pohádku. Takže je jasný, že holky se nemohly štěstím dočkat, až omrknou tamní „štramáky“. No ale řeknu vám, myslím, že po objevení faktu, že to jsou vlčata, jim zas úsměv z tváří rychle zmizel a potichu a nehnutě sledovaly film bez jakéhokoli chichotání a všeho, co k našim holkám patří.

Druhý den jsme se vydaly na další putování směrem na jih. Teď už nás čeká jen poslední družinovka před Mikulášskou, takže nezlobte, ať si vás čerti neodnesou do pekla. A to neplatí jenom pro ty nejmenší:-) a pokud přežijeme ve zdraví, tak opět za měsíc.

Týna

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Listopadový koloběh pátečních schůzek začal pro kmen Mohykánů 7.11.2008. Tato schůzka byla podmíněna následujícím dnu, ve kterém se konala již druhým rokem akce Skautský ovárek. Na zatopení pod dvěma brutary bylo ovšem zapotřebí spousty dřeva, a tak byl program jasný. Řezat, štípat a nosit. Ke konci schůzky se už začala na pracantech projevovat únava, ale vidina ovárku s křenem a hořčicí je popoháněla. V sobotu se pak sen stal skutečností. Ráno se ještě stavěl přístřešek a pak už se jen hodovalo a hodovalo.

Druhou schůzku jsme se rozhodli vyslat kluky do terénu na extrémní misi. Terénem se stalo naše milované město Dobruška, a onou extrémní misí se staly rozličné šifry. Celá akce započala v klubovně jednoduchou mor-

seovkou, ve které bylo zmíněno místo, kde se měla skrývat druhá šifra. Tím místem byla vstupní brána do plaveckého bazénu. Myslel jsem, že zpráva u bazénu nebyla dobře schovaná, ale po půl hodině pátrání mě Frodo s Martinem přesvědčili, že tam nic není. Poslali jsme je tedy k místu dalšímu, a to ke kinu. Opět stejná úspěšnost nálezů. Vydali jsme se tedy znovu ke kinu, teď už i my vedoucí. A co byste řekli? Zpráva byla přesně tam, kde jsem ji schoval a navíc velmi dobře viditelná. Vrátili jsme se tedy i k bazénu, kde byla zpráva samozřejmě také. Už se ale začalo stmívat a členové odcházeli pomalu domů, když v tom najednou přiběhl Radek se Špejlem a hlásili splnění mise na 100%. Jako odměnu dostali malé bezvýznamné plus, a ostatní, kteří nic nenašli zase velké významné mínus.

Předposlední listopadová schůzka byla ze začátku ve znamení Veyrových her, mezi které patřila například Baba na bahně. Když už jsme byli všichni poněkud špinaví, rozhodli jsme se, že si trochu procvičíme kytky a uzle. To nám celkem šlo, ale přeci jenom nic nevydrží věčně. A tak přišla na řadu klasická střecha. Míček se nám párkrát zasekl za oknem velké klubovny, ale to pohotový Veyr hnedle spravil. Horší bylo, když míček skončil nad oknem Hlavní úřadovny. Jelikož nebyl přítomen Tínek s „generálem“, nebyla možnost dostat ho zpátky do hry. Ke konci schůzky jsme si zahráli Městečko Palermo a plácanou a rozešli jsme se domů. Příští schůzku by mělo být v plánu uzlování, ale to až příště.

INI OGIC

KMEN ROVERŮ A RANGERS - R&R

TURNAJ BANG!

V pondělí 17. listopadu se ve Velkém „Birra“ sálu uskutečnil turnaj pro šerify, bandity a odpadlíky. Jednalo se o turnaj v karetní hře z Divokého západu.

Sešlo se devět dobrodruhů, kteří se ucházeli o pověst nej.. postavy Divokého západu. Byli to Albi, Doktor, Lachty, Mogic, Radek, Seyk, Špejle, Tinek a Voťas. Bohužel 9 není zrovna ten nejlepší počet (chyběl alespoň jeden hráč). Vy, co jste účast slíbili a nedorazili, styďte se. Proto jsme se rozlosovali do dvou hracích skupin. První byla pětičlenná (šerif, pomocník, dva banditi a odpadlík), druhá jen čtyřčlenná (nebyl pomocník šerifa – hráči vědí, jak chyběl). Po odehrání jednoho kola jsem se rozlosovali znovu. Vyhodnocení turnaje probíhalo podle oficiálního tur-

najového hodnocení. Cenou pro vítěze byly dvě rozšíření k této hře (oficiální – A Fistful of Cards, neoficiální (české) – Eldorado). Obě jsou samostatně neprodejná, proto to byla zajímavá cena.

A zde už jsou výsledky (jméno – suma \$ / počet her):

1. Lachty – 13 800\$ / 7
2. Mogic – 10 400\$ / 6
3. Tinek – 8 000\$ / 6
4. Albi – 7 000\$ / 6
5. Seyk – 6 000\$ / 7
- 6.-7. Doktor – 5 000\$ / 7
- 6.-7. Radek – 5 000\$ / 7
8. Voťas – 3 000\$ / 6
9. Špejle – 2 400\$ / 6

Vítězem se tedy stal Lachty (nejvyšší průměr na jednu hru), ale protože se sám jakožto organizátor turnaje vyloučil z hodnocení, cenu pro vítěze nakonec získal Mogic.

Všichni účastníci si pěkně zahráli a shodli se, že si někdy turnaj rádi zopakují. Proto můžu slíbit, že se tak určitě stane. Všichni jste zváni.

LG



POZVÁNKY

PRO VŠECHNY



JUNÁK DOBRUŠKA

pořádá pro všechny skautské děti, hlavně Meďátka, Vlčata a Světlušky, jakož i pro další potěr všech skautských rodičů a dospělých členů

v pátek 5.12.2008 v 16:59

v malé tělocvičně v horní škole Fr.Kupky

SKAUTSKÝ MIKULÁŠ



Vítáni jsou kromě rodičů a příbuzných všech malých dětí i starší skauti a činovníci včetně Oldskautů a členů KPJ i další příznivci. (Jenom v případě přeplnění tělocvičny budou upřednostněny malé děti...)

Jako každoročně přijde sv. Mikuláš s andělem a čertem. Hodné děti určitě dostanou od anděla nějakou sladkost, zlobivější od čerta asi bramboru nebo uhlí.

Součástí mikulášské návštěvy budou i scénky a drobná představení, které si skautské děti se svými vedoucími pro Mikuláše a ostatní děti připraví.

Přezůvky s sebou!

Předpokládaný konec: cca 18:30

(Sraz pořadatelů v tělocvičně v 16.00, skauti v krojích v 16.30, všichni ostatní do 16.59)



Světlo z Betléma

Když v rakouském městě Linz před lety přemýšleli, jak obohatit televizní akci na pomoc postiženým dětem, přišli na jedinečný nápad: před vánoci poslali letadlem do Betléma tělesně postižené dítě, které si v bazilice Narození zapálilo od věčného světla plamínek a odletělo zpět do Rakouska. Tam se světla z Betléma ujali místní skauti, kteří ho štafetovitě roznesli po rakouských městech a vesnicích.

Po pádu totalitních režimů v Evropě se pěkný předvánoční zvyk rozšířil i do zemí sousedících s Rakouskem. V České republice jsou duší tohoto dění brněnští skauti. Účastní se ekumenické bohoslužby ve Vídni, kde zapálí svoje lampy od plamínku z Betléma a vezou Betlémské světlo do Brna. Z Brna se rozjíždějí skautští kurýři vlaky do různých směrů. Na zastávkách po trasách čekají další skautiči, aby donesli světlo z Betléma do svých měst a vesnic.

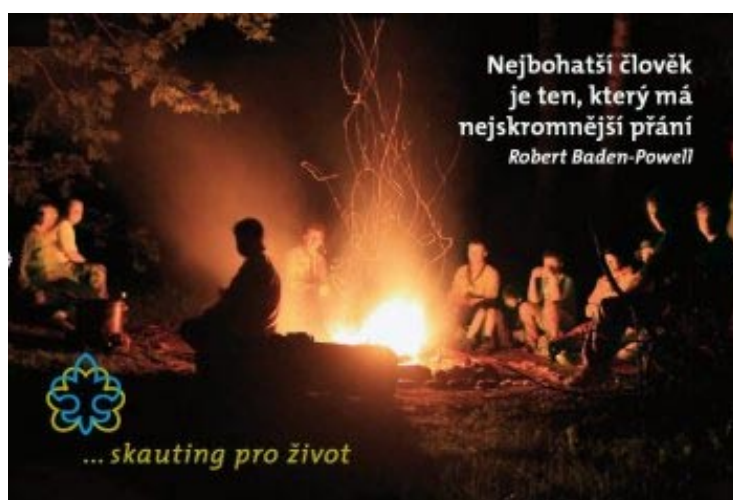
Také letos vám chtějí skauti opět nabídnout a předat světlo míru, smíření a pokoje z místa narození Ježíše Krista.

Plamínek Betlémského světla si můžete zapálit

24. prosince na Štědrý den od 14 do 16 hodin u jeslíček v kostele sv. Václava

Smyslem Betlémského světla však není mít doma něco zvláštního, ale vzpomenout na dítě, které se narodilo před dvěma tisíci lety a stalo se světlem pro životy lidí všech dob. Také nám má připomenout ty, kteří žijí dnes a jsou osamocení, staří, nemocní, postižení. Víte o někom ve svém okolí, komu byste mohli plamínkem z Betléma udělat radost?

Krásné vánoce vám přeji dobrušští skauti a farnost sv. Václava.



VYRÁBĚNÍ

VÁNOČNÍ OZDOBY

Jednoduché vánoční ozdoby

Zůstaneme dnes ještě v přírodním stylu. Ozdoby na obrázcích mají sloužit jako inspirace vaši pro vlastní tvorbu. Nikdo se toho nemusí bát, výroba těchto ozdob je velmi jednoduchá a

nezabere moc času, takže si ji mohou vyzkoušet nejen Meďátka, světlušky i vlčata, ale i větší rover nebo skautka, kteří chtějí být obvykle s výrobkem rychle hotovi...

Potřebujeme: karton, lepidlo Herkules, směs drceného koření (hřebíček, badyán, skořice...),

pro zjednodušení práce můžeme použít vykrajovačky na perníky.

Z kartonu vystříháme nějaký „vánoční“ tvar – hvězdu, zvonek, srdíčko,... (nejjednodušší je obkreslit si formičku). Jehlou propíchneme v rohu malou díрку. Poté už natřeme jednu stranu slabou vrstvou lepidla a poválíme ji v drceném koření. Totéž opakujeme na druhé straně. Máme-li na své ozdobě stále nějaká bílá místa, dosypeme na ně koření. Provlékáme provázek na zavěšení. Hotovou ozdobu můžeme ještě dozdobit celým kořením (kuličkami pepře apod.). Několik takových ozdob dokáže provonět celou místnost.



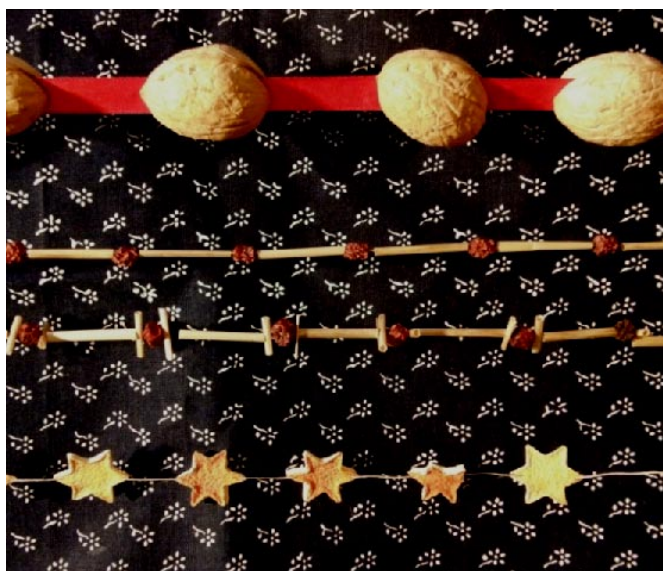
Vánoční řetězy z přírodnin

- skořápky ořechů nalepené na mašli

- řetězy ze slávek, které propíchujeme nebo navlékáme, můžeme prokládat jeřabinami

- řetěz z hvězdiček, které vykrajujeme formičkami na cukroví z kůry citrónu či pomeranče a navlékáme je na reznou nit

Tak ať se vám práce vydaří!



TIP NA VÝLET

PŮJDEM SPOLU DO BETLÉMA

K Vánocům nepochybně patří betlémy. Nejprve byly k vidění pouze v kostelech, až během 18. století začaly pronikat do domů a brzy se z vyrábění a stavění betlémů stala tradice, která trvá dodnes. A právě v 18. století vznikl i betlém Matyáše Bernarda Brauna, za kterým se společně půjdeme podívat.

Braunův betlém se nachází v Novém lese u Žirče mezi Dvorem Králové nad Labem a Kuksem. Autem se dá dojet až na parkoviště, které pár set metrů od betléma, nebo z vlakové zastávky Žirče.



Jedná se o unikátní přírodní galerii plastik, vzniklých mezi lety 1723-1732 z popudu hraběte F. A. Sporcka, jehož cílem bylo vytvořit rozlehlý přírodní park pro meditace. Areál je nejen vrcholem Braunovy umělecké

tvorby, ale zároveň světovým unikátem, jednou z nejzajímavějších a nejhodnotnějších památek barokního umění.



Komplex se nazývá podle ústředního reliéfu, který představuje Klanění pastýřů a Příchod Tří králů. Když si uvědomíme, že byly všechny sochy v době největší slávy dokonce barevně pojednány - musela to být opravdu nádhera.

Dnes je však z celého areálu zachován jen zlomek jeho původní podoby. Z dvacetišesti figurálních plastik se jich zachovalo pouze deset. Mimo ústředního reliéfu je to například reliéf Vidění sv. Huberta, Socha sv. Máří Magdalény, Socha svatého Jana Křtitele, Socha poustevníka Juana Garina, Socha poustevníka

Onufria (obr.1), Sousoší Kristus a Samaritánka u studny Jákovovy (obr.2) a sedátko, na němž údajně umělec sedával.

K devastaci a zániku části výzdoby došlo krátce po Sporckově smrti v r. 1738, za vpádu vojsk ve válkách o dědictví rakouské. Škody vznikly i v souvislosti se stavbou pevnosti Josefov v letech 1781-1787, kdy se v okolí těžil kámen a v neposlední řadě se na stavu soch nemilosrdně podílel čas.



Přestože v dnešní době se o sochy pečuje, byl Braunův betlém dne 16.9. 1999 v Praze vyhlášen jednou ze 100 nejohroženějších památek světa. Od roku 2002 je Braunův betlém zařazen mezi Národní kulturní památky – aby taky ne, když je to největší betlém světa.



Hlavní reliéf - Betlém, klanění pastýřů a příchod Tří králů

Další místo, kam se můžete jet podívat je ne jeden, ale rovnou několik set betlémů najednou. Mám na mysli Třebechovice pod Orebem. Sice to bude bez romantické procházky lesem, ale ne vždy je na to v zimě počasí vhodné počasí. Třebechovické muzeum betlémů leží přímo na hlavním Masarykově náměstí a kdy jindy je k jeho návštěvě vhodnější doba, než právě advent.

Třebechovické muzeum betlémů vlastní sbírku více než 160 betlémů z celých Čech vyrobených z různých materiálů a pocházejících od dob počátků českého betlémářství až po současnost. Nejcenějším exponátem muzea je proslulý mechanický Proboštův betlém, na který se podíváme trochu detailněji.

Třebechovický betlém je unikátní mechanický betlém lidových řezbářů Josefa Probošta, Josefa Kapuciána a autora mechanismu Josefa Frimla. Byl vyráběn celých 40 let. Betlém je téměř 120 let starý a je vyjma kovo-

vých zvonků, kožených řemenů a měchu kukačky vyroben celý ze dřeva, včetně převodových kol, hřídelí a vaček mechanismu. Rozměry betlému jsou 7 x 3,20 x 2,70 m.



Betlém je netypický tím, že zobrazuje nejen Kristovo narození, ale i další fáze jeho života až po Zmrtvýchvstání. Na 7 te-

rasách je představen také každodenní život obyčejných lidí. Dílo obsahuje na 2000 vyřezávaných dílů, z toho celkem 300 figurek z nichž 120 se pohybuje. Původně byly do pohybu uváděny klikou, od roku 1935 je pohání malý elektromotor. Kromě postavíček jsou zde stromy, stavby, hudební nástroje, figury zvířat, přírodní útvary atd.

Třebechovický betlém je zcela unikátním dílem jak z hlediska uměleckého, tak technického. V roce 1999 byl Proboštův mechanický betlém prohlášen za národní kulturní památku.

Jestli snad nestihnete ani jeden z těchto výletů kvůli předvánočnímu shonu nebo pečení cukroví, můžete se cestou z města zastavit na každoroční výstavě betlémů v Městském muzeu, nebo navštívit veliký betlém v kostele sv. Václava v Dobrušce. Důležité však je na chvíli se u jeslíček zastavit a nechat na sebe působit kouzlo Vánoc... Krásné svátky!



Štaflíčka

ROZHOVOR S ...

JIŘÍM MARTINKEM

1/ Pověz nám něco o svých skautských začátcích. Kolik Ti bylo, když jsi začal skautovat?

Začal jsem asi v osmi letech, myslím, že to byla druhá třída základní školy.

2/ Kdo nebo co Tě ke skautingu přivedlo?

Ke skautingu mě přivedl můj kamarád Morčus (Martin Morávek). Jednou když jsme šli ze školy, tak se mě zeptal, jestli nechci chodit do Junáka, zeptal jsem se ho, co to je a on mi řekl „no přeci skaut“. To už jsem věděl, co to je, protože naši mi už taky říkali, jestli bych tam nechtěl zkusit chodit. Tenkrát se mi nechtělo, protože jsem věděl, že bych tam nikoho neznal, ale teď, když bych tam byl se svým kamarádem, tak to už byla jiná. Odpověděl jsem mu, že teda jo.

3/ Kdo byl Tvým prvním vůdcem a jak bys jej charakterizoval?

Můj první vedoucí byl Zelí spolu s Pý-Tým a Řízkem. Však je skoro všichni znáte.

4/ V oddíle vás tehdy bylo, myslím, celkem dost. Vídáš se se svými skautskými vrstevníky dodnes?

Ano, tenkrát nás tam bylo opravdu hodně, některé lidi si už ani nepamatuju. S některými se dodnes vídám, nejčastěji

s Ondrou nebo Mogenicem, ale i s několika dalšími. Nejvíce jich potkávám na různých střediskových akcích, jako třeba jarní a podzimní oheň.



5/ Známe Tě buď jako Tínka nebo prostě Jirku. Pověz nám upřímně, které z těchto oslovení je Ti bližší?

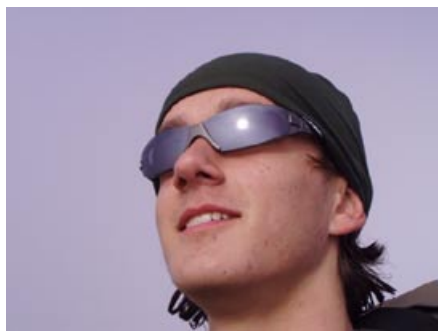
Tak nejdříve bych uvedl na pravou míru správnou výslovnost, ono se to nepíše Tínek -s dlouhým í, ale s krátkým i – Tinek. To byl ten důvod, proč ta přezdívka začala existovat, jmenuju se Martinek a z toho to vzniklo. Jednou si toho kamarádi někde všimli, to byla zrovna na vrcholu doba, kdy jsme si úplně ze všeho dělali absolutně nehoráznou legraci a tohle samozřejmě nezůstalo opomenuto. Na jednom táboře jsme měli přezdívky tohoto typu všichni a mě to zůstalo až doteď. Ta přezdívka se mě tak nějak moc nezamlouvala, ale co jsem měl dělat:-). Takže je to tak, že se představuju a podepisuju jako Jirka a kamarádi mi říkají Tinek.

6/ Co považuješ za svůj nejsilnější skautský záži-

tek?

Nejlepší zážitek mám z tábora v Orlickém Záhoří v roce 2003, tenkrát mi bylo čerstvých šestnáct let. Bylo to pozdě večer po skončení táboráku, když za mnou a mými čtyřmi kamarády ze stanu přišel Ježour a řekl nám, že si máme přestěhovat spacáky do podsadáků na kraji tábora a že nás nesmí nikdo vidět, pak se máme obléct na noční pochod a vzít si s sebou šátky, baterky a jeden batoh. Potom nám zavázali oči, naložili do dvou aut a odvezli neznámo kam.

Vystoupili jsme někde v lese, dostali jsme mapu, buzolu, krabičku od čaje olepenou izolačkou na které byl nápis KPZ (později v táboře jsme se dozvěděli, že tam byl mobilní telefon), kterou jsme měli otevřít jenom při velkých problémech a úkol vrátit se zpátky do tábora. Ještě nám řekli, že až se budeme vracet, tak nás nesmí vidět hlídka a odjeli do tmy, bylo něco po půlnoci. Po chvíli rozmyšlení jsme se vydali nazpátek cestou, odkud nás přivezly auta a zanedlouho jsme před sebou uviděli vesnici a před ní ceduli s nápisem Uhřínov. Podle mapy jsme to do tábora měli zhruba 20-25Km a to přes hřeben Orlických hor. Za svitu měsíce jsme tedy vyšli na cestu zpět do tábora a doufali jsme, že na hřebeni hor najdeme alespoň nějaké borůvky. Zvolili jsme cestu přes Pěticestí. Po cestě jsme našli jenom jeden přijatelný potůček k pití a vůbec žádné borůvky. Na Pěticestí jsme se napili ze studán-



ky a po asi půlhodinové pauze začali sestupovat dolů. Chvilí na to se nám naskytl pohled na Záhoří, které bylo celé v mlze, ze které vykukovali jenom špičky stromů a občas hřeben nějaké střechy a do toho začínalo vycházet slunce. Po tak únavné cestě to byla úžasná odměna a nejlepší bylo to, že od té doby jsme to měli už jen z kopce.

Na této cestě jsem zažil hlad, žízeň a únavu, jaké jsem si do té doby nedokázal představit. Vzpomínám si, že jsem se snažil při chůzi usnout, ale moc mi to nešlo. Na tuto cestu však velice rád vzpomínám, protože jsem tam poznal své možnosti a od té doby vím, co si k sobě můžu dovolit.

7/ Kde se uskutečnil Tvůj první tábor a jaký byl?

Na první tábor asi nikdy nezapomenu, byl to ten mastecký v půlce evakuovaný z důvodu povodně, ale ta první půlka byla

dobrá, možná trochu deštivá, ale spoň jsem poznal všechny výhody a nevýhody hrabanky.

8/ Jak vzpomínáš na svoji první noční hlídku?

Nebyla ničím zvláštní kromě toho, že byla první. Jako vlčata jsme hlídali ve dvou, takže se ani nebylo čeho bát, samozřejmě jsme svítili všude, kde jsme něco slyšeli nebo si mysleli, že slyšíme.

9/ Jaké byly Tvoje začátky coby vedoucího oddílu? Měl jsi vždy jasný cíl “náplně” schůzek/výprav/táborů nebo jsi spíše improvizoval?

Ze začátku jsem se vtom musel zorientovat, protože jsem o tom nevěděl skoro nic, tím trochu utrpěly výpravy, ale naštěstí jsem na to nebyl sám, takže se to dalo zvládnout. Na schůzkách jsem samozřejmě také improvizoval, ono snad ani nejde mít všechny schůzky připravené od začátku až do konce, někdy je potřeba vyplnit zbylý čas a někdy ta schůzka není připravená vůbec, takže o programu rozhodne momentální nálada, počasí, atd. Co se týče táborů tak spolu jely vždy alespoň dva oddíly, takže na všechny záležitosti, problémy,

vymýšlení programu a hlavně na to, aby se nezapomnělo na něco důležitého, bylo lidí dost.

10/ Když už jsme u toho vedoucování, máme jedinečnou šanci se Tě zeptat, jak to v současnosti vypadá u Mohykánů. Jak často a v jakém počtu se scházíte? A jsi na vedení oddílu sám nebo máš někoho na pomoc?

Mohykáni se v současné době scházejí každý pátek od čtyřech hodin. Momentálně máme osm stálých členů. Oddíl jsem začal vést po celostřediskovém táboře roku 2006 spolu s Mogenicem (Honza Lukášek). Předtím jsme oba asi dva roky dělali rádce družin na jejich oddělených schůzkách (tenkrát bylo o trochu více dětí), hlavním vedoucím byl Ježour, který dělal výpravy a oddílové schůzky. S Mogenicem jsme vedoucovali jeden rok až do tábora v Ruprechticích 2007, po kterém nastoupil na vysokou školu a neměl už dostatek času. Od té doby až do teď vedu oddíl s dvěma bývalými Mohykány MiniMogenicem (Petr Lukášek) a Weyrem (Vojta Hanousek), kteří po ruprechtickém táboře přešli do roverského kmene.



ZE STARÝCH KRONIK

KRONIKA ODDÍLU SKAUTEK

Série ochutnávek z Vánočních schůzek oddílu skautek... Posuďte sami, že Vánoční schůzky mají vskutku tradiční a téměř neměnné...

Vánoční 15. schůzka 20.12.1996

Sešly jsme se kolem čtvrt na pět na autobusovém nádraží v Laichterově ulici. Poslední přišla Iva. Za chvíli přijel autobus, do kterého jsme nastoupily a který nás odvezl do Podbřeží. Odtud jsme známou cestou kráčely k chalupě. Nejhorší byl přechod přes lávku. Na chalupě jsme si zatopily, nanosily dříví. Daly jsme zásoby do kuchyně, kde si každý mohl vzít, co chtěl. Potom pro nás Věrka, Šárka a Adélka připravily hru. Od záchodu do ostatních pokojů i na půdu natáhly provázek. A my jsme musely po dvojicích chodit potmě, držet se provázku. Věrka a Šárka nás strašily. Nejvíce se bála Lenka. Potom jsme si sedly ke kamnům, jedly cukroví a povídaly si nebo hrály hry. Prohlížely jsme si fotky z tábora v Ruprechticích a v Mastech. Pak jsme se rozhodly, že si zahrajeme hru „na rysa“, ale protože na sněhu byly postavy dobře vidět a hrát bychom nemohly, šly jsme se projít. Šly jsme po cestě až na silnici a po té až do Mastů.

Celou cestu jsme si povídaly, Lenka nám říkala o znameních zvěrokruhu a Adélka nám neúnavně vyprávěla vtipy. Potom jsme se zase vrátily do chalupy a rozdaly si dárky. Znovu jsme si povídaly, protože se nám vůbec nechtělo jít spát. Ale únava byla silnější, a proto jsme si rozložily spacáky. Všechny jsme chtěly spát v jídelně, protože v ostatních místnostech byla zima. Ale pro-

tože bychom se všechny nevešly, dala Iva dva stoly k sobě a ustlala si na nich. Tvrdila, že se vyspala dobře. Zhasnuly jsme a chvíli si ještě četly Povídky Šimka a Grossmana Besídka bývalých žáků zvláštní školy a potom spaly a spaly a spaly...

Vstávaly jsme asi kolem osmé hodiny. Myly jsme nádoby, snídaly, nosily dříví. Sbalily si svoje věci. Hanka s Lenkou se šly podívat na svůj milovaný posed, na kterém spaly, když dělaly 3 orlí pera (samotku). S ostatními se sešly v půl jedenácté u lávky. A odtud kráčely zpátky na autobusové nádraží v Podbřeží. Zde jsme chvíli na autobus čekaly, ale je rozhodně lepší na autobus počkat, než aby nám ujel. Když jsme dorazily do Dobrušky, rozloučily jsme se, popřály si hezké Vánoce a rozešly se domů.

Hanka



12. schůzka v Mastech 27.-28.11.1998

Sešly jsme se ve čtyři hodiny u klubovny. Dneska jsme ale měly trochu větší batohy než obvykle. Autobus nám jel z Laichterky. Musely jsme platit o trochu víc, než obvykle, protože dneska jsme jely až do Bílého Újezda. Ten most, po kterém jsme totiž vždycky chodily, v létě spadl a

my bychom neměly jak přejít potok. Cesta byla trošku delší než obvykle, ale copak je to pro nás...? Na chalupu jsme dorazily za tmy, a tak jsme ještě při svíčkách nadělaly a nanosily dříví. Když už se topilo, vařily jsme čaj a polívku a rozdělily si, kdo bude kde spát. Pak mě holky přemluvíly a tak jsem je učila asi hodinu skládat takový vánoční hvězdičky. Když už to každá dokončila, večerely jsme. Polívka byla moc dobrá. Potom nám Iva dala šátky, které jsme různě omotaly vlnou a tím připravily na batikování. Ty šátky budeme dávat dětem z DD ze Sedloňova. Pak jsme si zahrály 2x na Rysa (nejdřív byla rys Pavlač, Václava a já, potom Lenka S., Jana V. a Pavlač –nezmar). Áda P. s Pavlačí připravily „trasu plnou nástrah“ a my ji po provázku po dvojicích musely projít. Pak jsme postupně začaly upadat do spánku. Pak jsme byly vzhůru jen Pavlač, Terka, Šárka a já a zkoušely jsme dát nějakému spáči k nosu mýdlo a zeptat se ho na něco, měl by prý odpovědět pravdu. Pravda ale je, že to nefunguje. Dopoledne jsme poklidily a vydaly se na cestu –kdo spěchal domů, tak k autobusu, kdo chtěl, šel domů pěšky.

Hanka

Vánoce v Mastech 21.-22.12.2002

Letos nám zima na vánoční oddílovou nadělila počasí jak vystřižené z obrázků od Josefa Lady. Všechno bylo přikryté bílým sametem sněhu a závěje jiskřily v odpoledním slunci. Jediné, co trošku kazilo tuhle zimní idylu, byl pořádný mráz, který se při dlouhém čekání na autobus

nakonec prokousal i pod nejlepší bundy. Autobus ale s mírným zpožděním přeci jen přijel a za chvíli už jsme vystupovaly na Skalce.

Cestu k chalupě jsme si muse-ly prošlapat v hlubokých závějích, navíc foukal docela ostrý vítr, ale zvládly jsme to bez ztrát na živo-tech i na dobré náladě. Zasněžená chalupa nás přivítala už za tmy. Hned po příchodu jsme zatopily v kamnech a tak bylo brzy krás-ně teplíčko. Za chvíli už se všude sušily mokré boty a rukavice. Všichni si rozbalili svoje věci. Dárky pro ostatní se ukládaly do krabice v kuchyni a z předem připravených figurek jsme na stole ve velké místnosti sestavily betlém. Některé figurky byly moc pěkné. Copaté pastýřky, babičky ve vlněných šátcích a usměvaví muzikanti. Samozřejmě nesměla chybět svatá rodina a tři králové. Na stolech se brzy objevily talíře a spousta skvělého cukroví. Byly jsme docela hladové, a tak jsme

hned začaly ochutnávat všechny ty krásně zdobené dobroty. Chví-li jsme jen tak mlsaly a povídaly jsme si, ale potom už přišly na řadu vánoční zvyky a různé hry, jako třeba tichá pošta, dešť nebo macháček. Později jsme se vypra-vily ven s vánoční nadílkou pro zvířátka. Pod strom v sadu jsme každá vysypala svou část dárku –jablíčka, slunečnicové semínka, kukuřici, oříšky...

Po návratu do chalupy se nenápadně vytratila Andy, Peš-kovka, Káťa Struhová a Štaflinda. Za chvíli se vrátily zpátky s ta-jemným úsměvem. Nám řekly, ať si vezmeme šátky a svíčky a jdeme ven. Před chalupou nám zavázaly oči a rozdělily nás do dvou „hadů“. Všelijak nás vodily po louce a když jsme si konečně směly rozvázat oči, čekalo nás překvapení. Ve světle svíček a prskavek jsme si prohlížely náš letošní vánoční stromek, ozdo-bený stříbrnými mašličkami. Jediné, co bylo trochu neobvyk-

lé, byl samotný stromek. Holky totiž ozdobily malou jablůňku. Každá jsme před sebe postavily zapálenou svíčku a chytly jsme se za ruce do kruhu. Každá po-stupně mohla něco říct ostatním: přání, poděkování nebo i prosbu. Se zvláštní slavnostní náladou a zamyšlené jsme se vrátily do chalupy.

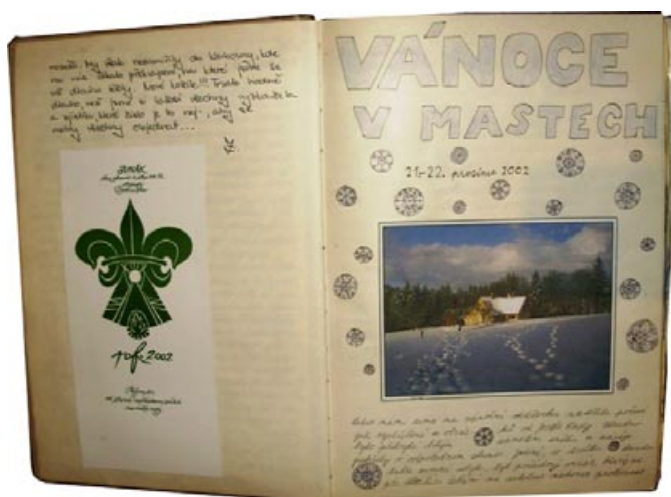
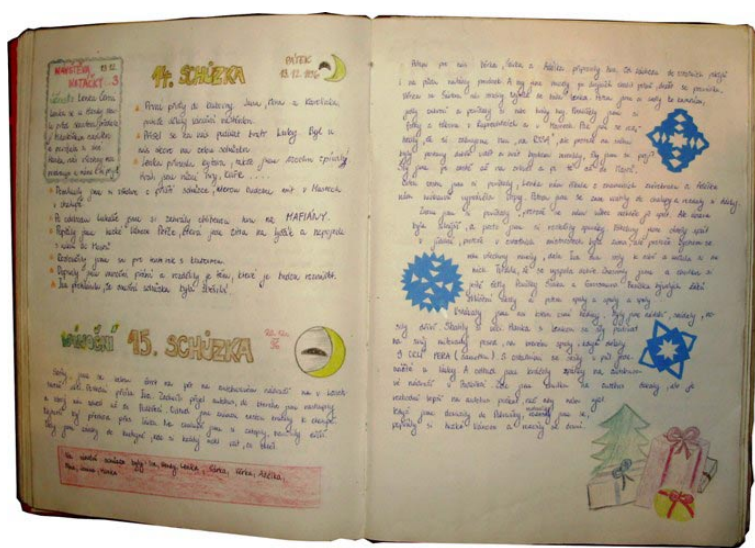
Na řadu přišlo rozdávání dárků. Z velké krabice skoro ne-ubývalo a přesto už před sebou všichni měli hromadu krásných dárků. Nejdůležitější ale byl, myslím, ten pocit, že si ostatní sestřičky vzpomněly a daly si tolik práce s přípravou dárečků. Po bohaté nadílce jsme vyšly ven s prskavkami, které nám daro-vala Pluto. Některé sněhomilné sestry šly ještě řídit na louku, ale postupně už začalo ukládání ke spánku. Ráno jsme se probudily do nádherného dne. Nasnídaly jsme se, sbalily si věci a na závěr jsme ještě uklidily chalupu, která pro nás letos byla místem nej-krásnější oddílovou roku.

Už s batohy jsme se postavily do kroužku, Hanička vybalila kytaru a zazněla písnička „Díky“. Bylo docela zvláštní, zpívat ji po kolena ve sněhu...

Závějí jsme si cestou domů užily ještě víc než dost. Do Dobrušky jsme dorazily zmrzlé, ale se skvělými zážitky z letošní vánoční schůzky.

Díky vám všem, sestřičky!

Bára



VÝZVA

Máte dobrý nápad týkající se Totemu a chcete se o něj s námi podělit? Nebo máte dokonce příspěvek, který chcete uveřejnit? A nebo hodně fotíte a rádi byste doplnili některé články? Rádi s vámi budeme spolupracovat! Stačí napsat na níže uvedené e-maily nebo na centrální e-mail: obeznik.totem@seznam.cz.

Těšíme se!

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 28.12. 2008

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

1.1. 2009

- pozvánka na Tříkrálovou sbírku
- novoroční překvapení
- možná i nová rubrika

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA: Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz
Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz
Pavlína Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz
Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI: Kateřina Fléglová, Kristýna Poláčková, Hana Friedová,
Jiří Štaffa, Petr Lukášek, Petr Školník, Petr Poláček,
Ondřej Němeček, Veronika Štaffová

FOTOGRAFIE: Kateřina Fléglová, Hana Friedová, Jiří Štaffa, Petr Poláček

JAZYKOVÁ KOREKTURA: Veronika Štaffová, Ondřej Němeček, Petr Beneš

OBÁLKA (KRESBA): Veronika Štaffová



Za jakékoli pravopisné chyby, nepravdivé údaje apod. se omlouváme, není to naschvál!



Vždycky buďte spravedliví. Tím se jednům zavděčíte a druhé ohromíte.

George Bernard Shaw